

43 Deinde ꝑ (iterum posito) vinum nostro casu
 44 fuisse pignoratam : quia tamen obligatio restitu-
 45 endi, vigore mandati, ꝑ est alternatiua, & sic vtrū-
 que, tam vinum, quam precium, sit in obligatio-
 ne restituendi : Ideoque electio consistit penes
 debentem partitionem : q̄ constat ex iuris regulis. Vt
 46 itaque sufficiens oblatio, ꝑ cum effectu intelliga-
 tur, necessariò debet periculum interitus rei, in
 non recipientem oblationem remoueri : Quia
 47 vbi agitur ꝑ de effectu commissæ moræ, oportet
 alterutrum intendi, vt vel culpa, ꝑ siue mora fue-
 rit penes eum, qui debet offerre partitionem, vel
 48 penes eum, ꝑ qui debet recipere partitionem. Sed
 49 offerens ꝑ non fuit in culpa, quod testatur d. sen-
 tentia, & quæ permissa sunt : Ergo. Idque tantò
 50 magis, cum offerens nec postea rem ꝑ ad se recepe-
 rit, d. l. acceptam. Alexand. in l. qui decem. de solut.
 51 His tandem accedit, ꝑ quod emissio mandato
 & oblata partitione, pignoratam rem tunc tem-
 poris fuisse deperditam, vel deteriore reddita,
 nullibi, nec obiectum, nec probatum est : sed q̄
 solummodo prætenfa fuerit temporis incertitu-
 do, docet productum instrumentum, sub n. 4. Re-
 cessus iudicialis D. G. 12. Nouemb. An. 79. Neque
 id ex aduerso vllibi negatur. Vinum verò 6. & 7.
 Martii An. 80. demum periisse satis liquet, ex ta-
 cita confessione partis. Noluit itaque recipi obla-
 52 tio partitionis, ꝑ non ob rem deterioratam, sed
 tantum propter prætenfam incertitudinem, per
 sententiam tamen sublatam : Quo ipso ad supra
 d. effectum, rectè iterum inferitur.
 53 Instrumentum partitionis ꝑ non continere ta-
 citam vel obliquam confessionem pignorati, pu-
 54 to verius dici ꝑ ex antecedentibus & subsequen-
 tibus eum actum oblationis. Imò ex ipsis verbis
 55 & ꝑ circumstantiis in facto oblationis apparenti-
 bus, quam si verba contra enixam intentionē &
 mentem proferentium captentur, & in diuersum
 56 trahantur. Si enim iustitia & veritas ꝑ rei attendi-
 tur, prout hoc loco conuenit, constabit, plus non
 confessos Reos, q̄ debitam partitionē ihesus Theiss:
 57 Idque sub hisce verbis ꝑ declaratiuis. Sie wöllten
 den wider ihsren Willen hinderlassenen Wagen vnd
 Wein frey passieren vnd folgen lassen. In reliquis
 nunquam confenserunt. Possunt legi & perpen-
 di verba oblationis, & conferti menti & animo
 proferentium, ante & post eam declarato.
 Hinc, concludendo, existimo, fieri vix posse,
 vt periculum rei peremptæ, in Reos transferri
 possit, sed pronuncianum, das es nachmals bey
 der vorigen Urtheil bleiben zulassen / vnd D. & sein
 Begeren / des aufigeloffenen Weins halben abzuseh-
 len / aber so viel den Wagen belangt / D. Nam noch zu
 parteren schuldig sey. Expensas compensarem: cum
 partim pro partim contra D. Impetrantem pro-
 nuncietur. Licet non mediocris temeritas ex ip-
 sius parte appareat.
 Si verò Dominis visum fuerit, p̄bationem vl-
 teriore in puncto pignorati vini aliquid momen-
 ti, negotio posse adferre, nec mihi displicebit im-
 petranti permittere tempus ad reprobandum in-

strumentum protestationis, sub comminatione.
 Sed vix possum videre, quid ea probatio tele-
 uare possit. Semper enim supra dicta adhuc ob-
 stabunt : nisi fortè mendacii & falsæ suggestionis
 ratio habenda foret.

D. Bq. Item I. Q. Concludunt cum Referen-
 te.

V O T V M X L I X.

In causa E. contra N.

S V M M A R I A.

- 1 Positionem siue negationem suam, nemo nisi semel re-
 uocare & mutare potest. Ratio qua. n. 2.
- 3 Reuocationi secundæ & iteratæ, propter quæ verba le-
 gis prohibitiua, non datur locus.
- 4 Reuocatio erroris tam ex intervallo in preparato-
 riis & decisoris, quam in continenti permitti-
 tur.
- 5 Errans vsque ad sententiam, errorem reuocare po-
 test.
- 6 Errantis nulla est voluntas. Quæ regula auctore De-
 cio, nullam limitationem videtur habere. n. 7.
- 8 Erroris reuocatio quando maximè habeat locum.
- 9 Sententia interlocutoria bis reuocari potest.
- 10 Declaratio, durante lite, semper permissa est: Ratio-
 ius qua. n. 11.
- 12 Mutatio modica substantiam non immutans admit-
 titur.
- 13 Libelli articulorum correctio & emendatio vbi, in qui-
 bus, quando & qualiter, etiam post litem contesta-
 tam admittatur.
- 14 Erroris reuocationem iura non distinguunt, an semel
 vel bis corrigatur & varietur.
- 15 Error in alieno facto existens toleratur, & negotio non
 dum finito, in decisoris, vsq; ad sententiam exclu-
 siue reuocari potest.
- 16 Error in facto alieno consistens facilius est probatio-
 nis, quam in facto proprio.
- 17 Error in facto proprio quando presumatur.
- 18 Ignorantia facti proprii ex quibus circumstantiis con-
 currentibus toleretur, vt n. 19. 20. 21. 22.
- 23 Variatio in vltimis voluntatibus non facile admitti-
 tur.
- 24 Reuocationes, mutationes & variationes, in quibus
 non habeant locum, vt n. 25. 26.
- 27 Mutatio & in iudicialibus ante conclusionem causa,
 & definitiuam facile permittitur.
- 28 Erranti, petenti beneficium restitutionis, ex clausula
 generali: Si qua iusta, &c. subuenitur, etiam in
 causa reuocationis post sententiam.
- 29 Reuocationis iusta causa quæ.
- 30 Aduersarium suum armare nemo tenetur. Regula hæc
 quando procedit, n. 31. Limitatur quoque. n. 32. 33.
 34. 35. 39. 40. 41. 43. 44.
- 36 Statuta habentur pro publicis, & tanquam ius pro-
 prium illius loci, vbi obseruatur.
- 37 Statuta omnibus subditis eius loci sunt communia, &
 ideo nemini deneganda.
- 38 Statutorum eam partem, quæ est causa petitiæ editio-
 nis edere sufficit.
- 42 Index cuncta rimari debet, vt parti sine culpa sua la-
 boranti,

- boranti, vel circa probationes periclitanti subueniatur.
- 45 Editionum tota materia, fundatur in equitate.
- 46 Ex actis, in hoc casu, relatis quid demonstratum. & n. 47. 48. 49. 50. 51. 52.
- 53 Ad instrumenti editionem, in causa inter alios vertente, an tertius compelli possit, inter Dd. controvertitur: Affirmatiua tamen aequior videtur, nu. 54. 55.
- 56 Instrumentum vel protestationem, licet Notarius rogetur à solo protestante, Notarius edere debet propter interesse petentis.
- 57 Testificari pro tertio quare quis cogatur. & numer. 58.
- 59 Instrumentum non vt edat simpliciter, sed pro interesse quando tertius conuenitur, tunc edere tenetur.

Submissum in puncto vltiorum responsionum ad defensionales. Secundo: in puncto nominationis Commissariorum. Tertio in puncto defensionalium. Quarto, in puncto declarationis, correctionis, reuocationis, & in euentu petitionis restitutionis in integrum. Quinto: deductionis Actoris. Sexto, in puncto editionis documentorum.

De primo puncto aliud nihil restat, nisi vt examinentur Responsiones, quod postmodum fiet.

Secundo loco data sunt Commissariorum nomina, in puncto defensionalium: in quos aduersarius consensit, Saluo Notario, 2. Iunii An. 79. petita est, & in optima forma commissio, & pro prima delatione probandi 8. menses: quæ mea opinione, decernenda essent, attento, quod probatio causæ, vt plurimum vtrinque dependeat à documentis & scripturis: eaque ad dua sit, & copiosas probationes exigat, prout nec ex aduerso, quo ad dilationem petitam, impugnatur: Cum tamè in puncto grauaminum 4. menses pro prima dilatione sint dati, puto, æqualitatem esse seruandam. Si verò propter causas iam allegatas, & quia aduersarius consentit in tantum tempus, quartæ dilationis, id ipsum indulgere volunt Domini, non refragor.

Tertio, petitur in puncto grauaminum noua commissio, cum aliis nominibus Commissariorum. Aduersarius id impugnat, vt ex relatione constat: sed, vt puto, irreleuante. Causæ enim, ob quas hæc petitio fit, resultat ex priorum Commissariorum impedimentis, & eorum verisimili culpa, præsertim Doctoris Z. Nec præsumere volo, Appellantem, siue producentem, studio, inanes labores, & inutiles sumptus impendisse. Volo itaq; & hic, iuxta petita decernere, & pro tertia dilatione probandi, vt in proximo puncto, vt tempore dilationum sint vtrubique paria.

Quartus punctus continet declarationem, correctionem & reuocationem. Causas, quare ista petantur admitti, non opus esse puto, latè repetere, cum inter referendum connotatæ sint. Summatim, ex eo consistunt: Appellantem hæc nus fuisse minoronem, non intellexisse ne-

gocium, errore Aduocati posteriorem reuocationem prouenisse: eumque persuasionibus Aduersarii ad hoc inductum, vltimam hanc assertionem & correctionem consentire assertioni primæ, instantiæ primæ. Comitissam de S. & Dominum de Battenb. id ipsum in suis articulis, Anno 57. ita proposuisse. Syndicum Monasteriensem aliquoties, prout hæc proposita fuerunt, sic acceptasse, & confessum esse: adeò, vt hinc facile colligi possit, ea, quæ postea mutando, & corrigendo adducta sunt, errorem præsumptum & tolerabilem habere. Veruntamen iuris non obscuri est, quod nemo, nisi semel, potest suam positionem, siue negationem reuocare & mutare, per tex. in l. si quis iusiurandum. in princip. de reb. credit. & l. fin. Cod. de bon. qua. lib. circa finem, per rationem ibidem expressam, ne videlicet leges per eos inquisitores, ludibrio fiant, ita sentit Bartol. in l. post legatum. n. 11. de his quib. vt indign. Bald. in l. 1. nu. 24. C. de furt. Sed Appellantem iam antea mutasse suas positiones & asserta, ex actis patet, & sententia 3. Iunii lata satis ostendit. Vix itaque fieri poterit, vt secundæ & iteratæ reuocationi locus detur, propter verba legis prohibitiua, ibi sancimus, iudices nullo modo eos audiant, ad tales iniquitates venientes. in dict. leg. si quis iusiurandum.

E diuerso tamen considerandum venit, quod reuocatio erroris non tantum in continenti permittitur, l. certum. §. fin. de confess. l. 1. C. eod. Verum & ex interuallo, tam in præparatoriis, quam decisoriiis, errant vsque ad sententiam errorem reuocare potest l. error. C. de iuris & facti ignor. l. non fatetur. ff. de confess. errantis enim nulla est voluntas, l. nihil consensus. §. non videtur. de reg. iur. vbi Decius dicit, eam regulam non videri nisi aliquam habere limitationem: quia verè non consentit, qui errat. Et habet ea reuocatio tum maximè locum, cum negotium nondum finitum est: tunc enim error ne tibi nocere debet, d. l. error. l. si debitori. ibi Dd. de iud. Simile est in sententiis iudicis interlocutoria, quæ bis reuocari potest, Bartol. in l. quod iussit. nu. 17. de re iud. Alexand. in l. quicquid adstringenda. num. 9. de verb. oblig. Sic etiam si declaratio durante lite, semper permittitur, l. 3. ibi Dd. Codic. de edend. l. 1. §. & alii. in §. omnium. instit. de act. Specul. de libelli concept. §. nunc ostendamus. Quia si nihil noui iuris inducit, sed id, quod est, duntaxat declarat. Imo etiam modica mutatio si quæ substantiam non immutat, admittitur, Specul. iam d. loco. Wesembec consi. 18. nu. 8. Et admittitur correctio & emendatio articulorum libelli, si non substantialibus, & vbi non mutatur causa agendi, etiam post litem contestationem, declarando obscura, addendo ad qualitates, minus principales. detrahendo, refecando superflua notatur in §. si minus. ibi Zas. & alii. instit. de act. l. 1. de edend. Et habet nostrò casu res tanto minus dubii, cum variatio & reuocatio ex errore proueniat, vel causetur, & propter errorem fiat. Quo casu non distinguunt iura, si an semel vel bis corrigatur & varietur. In primis, cum error hic non in proprio

proprio facto, sed alieno existat: tunc .n. toleratur, et potest, negotio nondum finito, in decisionibus, usque ad sententiam exclusivè reuocari, per iura supra allegata. Cumque error tali casu probatione exigat, sed in hoc loco in facto alieno consistat, facilius erit eius probatio, quam si esset facti proprii. Imo facta præsumitur error in facto proprio, quando concurrunt quædam circumstantiæ, ex quibus tolleratur ignorantia facti, proprii, ut puta, et quando sua fione quis fuit inductus, ad asserendum, quod res ita se non habeat. *Bart. in l. 1. et 2. quand. act. de pecul. est an. nal. Panorm. in c. si. de confes. n. 23. circa ff. l. 1. de cond. 19. in deb. Vel et quando negocium est implicitum, Panorm. 20. iam d. loco. Vel est vetustum, et tempus longinquitate habet, ut l. peregre. de acquir. poss. ff. vel cum est tractatum per alios, nobis absentibus, ut per p. de c. 22. fores nostros, vel et Procuratores l. qui cum alio. l. qui in altero locum. de reg. iur. Zas. in l. non fatetur. de confes.*

Cum itaque nostra hæc mutatio et variatio, principales qualitates actionis non concernat nec petita mutet, sed potius consanguinitatis arboribus declarationem solummodo declarat: quod magis principaliter ipsos competitores, quam Dominum Appellantem in effectu tangit. Atque de errore probabiliter per adducta in der. Correctionis scriptis, versic. Dieneil aber & vers. Demnach vnd re nobis constet: putarim, correctionem tolerari posse, non obstante eo, quod supra in contrarium est motum: quia ea iura loquuntur vel de ultimis voluntatibus, et ubi non facile permittitur variatio l. apud Ausidium. de opt. l. et l. eum qui certarim. §. fm. de verb. obligat. ubi adsignantur variæ rationes inter contractus et ultimas voluntates: refert *Alexand. in l. quicquid adstringende. num. 8. de verb. obligat. 24. Vel de electione, et publicato Scrutinio, ubi Electores etiam variare nequeunt cap. publicato. de election. in sexto, Dyn. cap. mutare. in princip. de reg. iur. in sexto. Hostiens. in summa tit. de election. §. utrum mutari possit. Tiragu. in l. boues. limit. vigesimatertia nu. tertio. 25. Vel, et ubi ius parti iam est acquisitum: notatur in l. nemo potest mutare. de reg. iur. et c. cum inter dilect. de election. l. in l. quicquid adstringende. num. 8. de verb. obligat. 26. Vel et quando negocium est finitum per sententiam, iusiurandum, aut per transactionem, Panormit. in c. si. de confes. n. 20. in fin. 27. Facit etiam, quod hic versamur in iudicialibus, et ubi mutatio et variatio ante conclusionem causæ, et definitivam, facilius permittitur, quam in dictis iam casibus ut per *Id. in l. quod iussit. de re iud. et Alexand. d. l. quicquid adstringende. num. 8. 9. de verb. obligationibus**

Quia verò prior correctio, non nisi cum refusione expensarum permissa fuit, ut per *Barto. Bald. Salyc. in l. edita. Codic. de edend. l. ason. dicit Error nume. secundo, Codic. de iur. et fact. ignor. Mulò minus hic reuocationi conueniendum erit, sine expensis dilatae litis.*

Ad restitutionem in integrum, quod attinet, iuris satis perspicui est. Erranti, et petenti hoc beneficium ex clausula generali, si qua mihi iusta causa videbitur, et c. subueniri posse, etiam in casu reuocationis post sententiam, l. i. in fi. ex quibus causis

maior. l. de atate, §. ex causa de interdici. Est autem in ista causa tali casu reuocationis post sententiam, si factum sit alienum, si nulla culpa intercesserit, si in facto proprio adiuuetur error, per circumstantias, de quibus iam facta mentio. Tanto magis itaque hic, ante sententiam, ex tanto errore et reuocatione locus erit restitutioni. Cum verò nihil sit, quod pro impedienda restitutione validè opponi possit, sicque in omnè euentum ea permittenda (ut quia de errore, de minorennitate, et præiudicio erroris commissi, satis constat) Sed tam Iudicis, quam partium interlit, ne hic punctus longis ambagibus agitetur, putarim, circuitum expressè restitutionis euitari posse, et dissimulando eum punctum, simpliciter reuocationem, cum refusione expensarum, admittendam censeo.

Quintò: Deductio arboris: Hic punctus dependet à priore, et pertinet ad causam principalem, non opus est interloqui.

Sexto loco agitur de editione documentorum. Et hic principaliter de duobus quaeritur. Primò: An Dominus Appellatus, tanquam Reus, Actori siue Appellanti, edere teneatur. Secundo: An et quando tertius compelli possit ad editionem documentorum.

De primo satis quidem notum est, quod nemo tenetur armare aduersarium suum, iuribus vulgatis, Idque præsertim in Reo locum habet: *Felm. et alii in c. 1. de probat. D. d. in l. 1. §. 1. de edend. Attamen regula illa intelligitur, quando Actor ad fundandam originem suæ intentionis id petit: Et limitatur etiam in aliis pluribus, ut per *Socin. regul. 112. et Alexand. in l. ea qua. et num. 6. deinceps. de edend. In primis verò, et ubi instrumenta et libri, ad adiuvandam, non ad fundandam principaliter intentionem Actoris faciunt. Itè, et quando aliqua ratione possunt instrumenta et libri esse communes Actoris et Rei, aliisque modis, ut *ibidem. Item, et quando petuntur statuta edi à superiore: Ea enim habentur pro publicis, et tanquam ius proprium illius loci, ubi obseruatur. §. ius autem Institut. de iust. et iure l. omnes populi. ff. eod. tit.***

Ideoque omnibus subditis fœuis loci communiæ, et per consequens, nemini deneganda. Eatenus tamen, quatenus iure cautum est, et non ultra ea, quæ petiti necessaria, vel ab eo petita sunt: Sufficit enim et edere eam partem, quæ est causa petitionis editionis. ut per *Felm. c. ex Epistola verbis. n. 52. de probat.*

Item, edendum et est aduersario petenti exemplum eius instrumenti, quod litigantes vel produxerunt, vel producturi sunt in Iudicio l. 1. §. edenda. de edend. Ita in practica seruari dicit *Zas. in d. l. 1. §. editiones. n. 10. Itè, et propter utilitatè, quæ prædit pars, potest Index moueri, ut iniungat editionem instrumenti, licet id non in totum, et absolutè sit commune, l. 1. de iure delib. d. §. editiones. n. 12.*

Item, et ubi cunque Index viderit laborare veritate: Debet. n. et Index cuncta rimari, per allegata per *Zas. iam d. loco. nu. 15. ut subueniatur parti, sine culpa laboranti, vel periclitati circa probationes.*

Item

43 Item, si Actoris petitio aliqua præsumptione sit validata, vel reddita verisimilis, & incidat in processum nodus vel dubium, super qualitate probanda, tunc Reus cogi potest ad editionem; Communi dicit *Zaf. d. loco. n. 27.*

44 Denique in iudicis arbitrio est, si iubere edi, vel non edi, sentit *Purpurat. in l. 2. C. de edend. n. 49. ut allegat Menoch. de arbitr. ind. q. casu 175. n. 14. lib. 2. cent.*

45 2. Quia tota editionum materia, si fundatur in æquitate. *l. edita. C. de edend. Menoch. iam d. loco. n. 5.*

Hæc iam ita præmissa, referendo ad numeros distincta genera documentorum, quorum editio petitur: putari, Domino Appellato eorum editionem, quæ sub numeris primo, secundo, tertio, quarto, quinto, sexto, septimo, specificata sunt: quatenus ea penes se existunt, & ad causam faciunt, id est, in capitulis ad causam faciunt, iniungi posse, in super compulsoriales decernendo, in consueta forma.

46 Ex actis enim relatis, si iudicem satis informatum puto de iure ipsius Appellantis, qui petit editionem. Item, si petita documenta concernunt,

47 rem feudalem, tanquam causam communem inter Dominum & vasallum. Item, si in ea editione iurium auctorum & antecessorum perpetua vtilitas potentis vertitur. Item, si ea sunt, tanquam pars feudi, quæ deuolutum dicitur ad petentem editionem. Item, si quod verisimilis defectus probationum, propter amissionem possessionis, ex parte Appellantis existit. Item, si præsumptio contra Appellantem militat qui (vt in actis allegatur) non tantum feudum controuersum. Sed simuletiam documenta, & alia pertinentia occupasse & acquisiuisse dicitur. Item, si quod editio illa conducit ad demonstrandam feudi qualitatem. Quibus casibus (secundum supra dicta.) cum laudum iudicis officium versetur, vt veritas inquiri & haberi possit. Concludo, compulsoriales, in forma supra posita, contra appellatum decernendas esse.

Quod vero secundo loco quaeritur, an tertius compelli possit ad editionem, si in causa inter alios vertente, licet hoc loco diuersa Doctorum conclusa reperiantur, vt puta *Panor. Felin. Iohan. de Imol. in c. 1. de probat. Alexand. in l. 2. Cod. de edend. Qui putant, quod tertius de iure non possit regulariter cogi, vt edat instrumentum penes se consistens, vt scilicet fidem faciat in lite, inter alios vertente.*

Verior tamen & æquior videtur esse eorum opinio, si qui diuersum sentiunt. Idque quam maxime nostro casu, vbi euidenter interest petentis, ex aliorum inuestituris, consuetudinem Monasteriensium, quod ad successiones feudorum Episcopatus pertinet, propter negationem aduersarii probare, vt per *Bald. in l. quadam. de princip. de edend.*

55 qui dicit: Si mea interfit, si chartas edi, licet non sint mea, nec à me, vel Procuratore meo mandante factæ, tamen debent edi. Sequitur *Dec. d. c. 1. Ita tenet Bartol. in d. l. 1. §. Editiones. n. 3. vers. ego puto indistincte de edend. per text. in l. is apud quæ. C. de Edend. & l.*

in fraudem. §. neque vbi est Speciale. de iure fisci. & Ang. in d. §. Editiones. vers. 1. & facit, quod dicit Bald. in rubr. C. de fid. instrum. & in l. fin. nu. 18. vers. ex hoc apparet. C. de Edend. vbi dicit, quod propter interesse petentis, si Notarius debet edere instrumentum

56 vel protestationem, licet Notarius rogetur à solo protestante. Accedit *glo. in l. in fraudem. §. neque. in verb. Edi. de iure fisci. ibi: Si hoc est fisci privilegium: Ergo alias priuatus teneretur edere, aliis inter se litigantibus. Et ita sentit Anton. de Butr. & Innoc. in d. c. 1. de probat. Quia isto casu tertius, à quo petitur editio ab alio tertio, cum quo non litigat, non edit contra se. Ideo cessat ratio supra allegata: neminem scilicet regulariter compelli vt edat contra se. Sed & hic petens non vitur documentis edendis, contra edentem, sed potius in consequentiam, pro ipso & omnibus, qui ea consuetudine in successione feudorum Monasteriensium nituntur, & aliquod interesse siue commodum inde habere possunt. Accedit & ratio: quod sicut aliquis si cogitur testificari pro tertio, *l. si quando. C. 57 de testib. ita potest cogi, vt edat tertio l. §. interdum. ad exhib. Idque fundatur ex æquitate, si ne probandi facultas angustetur, sed potius amplietur, & ne veritas occultetur. l. generaliter. §. necessitate. Cod. de reb. cred. l. quondam. in fin. C. de hered. gl. in c. 1. de except. Hinc dicit *Dec. in d. cap. 1. num. 60. vers. Quinto fallit. Quando tertius, si non vt edat simpliciter, sed pro interesse conuenitur, tunc edere tenetur: Ita vt non tam de edere, quam de exhibitione eorum, quæ ad fidem faciendam veritati necessaria sunt, hic agatur, vt per *Dec. ibid. Et pro hac opinione consuluat Schurff. consil. 85. cent. 2. per totum. dicens, eam esse sustentabilem, quæ etiam fulcita est auctoritate glo. & famosissimorum Doctorum, scilicet, Innocentii, Anton. de Butr. Bald. Angel. potissimum etiam, cum appareat inniti magnæ æquitati. Accedentibus etiam his, quæ supra in proximo puncto sunt allegata: Concludo, decernendas compulsoriales, contra nominatos Comites, vt edant & communicent ex suis inuestituris, & pactis dotalibus, in quantum ibidem ad probationem allegatæ consuetudinis vtilia, nec sibi nociua existunt.****

Saluis Dominorum votis.

In specie *Impurg. belangend / non est alia submissio, quam in puncto ferret Declaration / vt. In quo puncto non tantum est submissum, ve ù & in causa principali definitiue vtrinque conclusum. Quod vero pronunciarum nondum possit, facile intelligitur ex actis & protocollo, vbi Impurg. appellauit: quia causa siue processus ibi adhuc consistit in termino probationis. Et tanta est causæ connexitas, vt vna sine altera definiti nequeat.*

D.L. Quoad primum, vt Referens, quoad secundum, vult excludere pacta.

D.I. Quoad primum, ex *Bolognet. & aliis in l. fin. de edend. ponit regulam, & repetit limitationes, quas diluit, & hoc casu non habere locum dicit. Concludit, recusantiam hoc loco editionem esse.*